

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba Puerto Rico, y Extranjer, 5

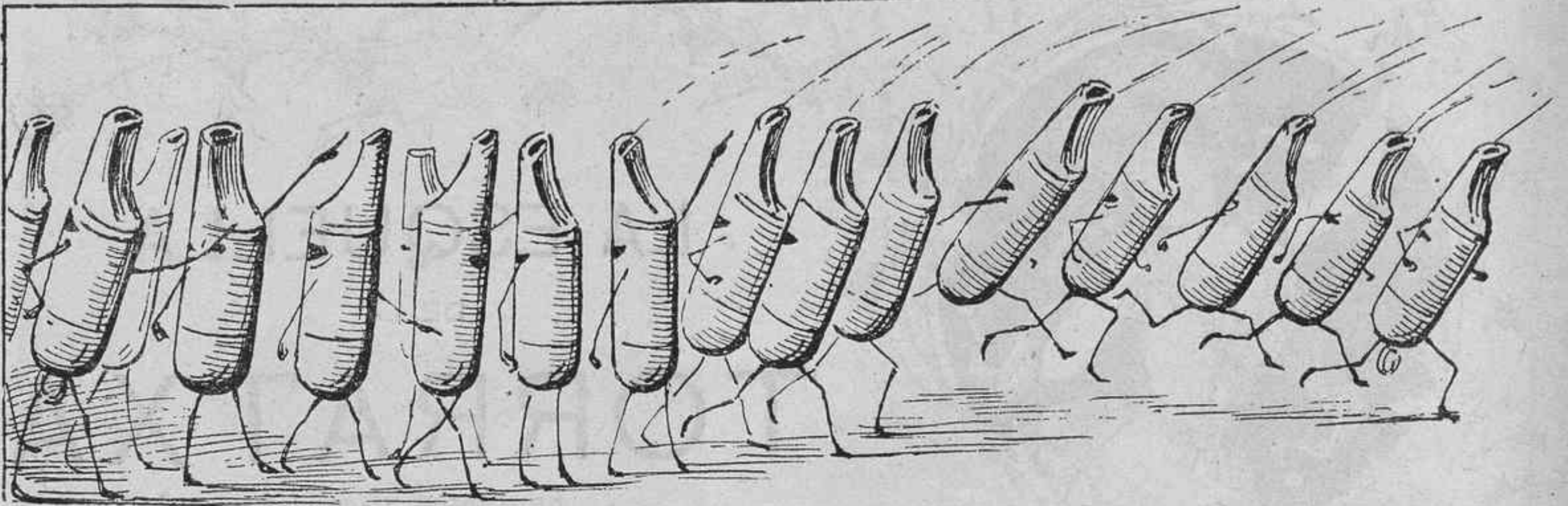
GENT DE PER AMUNT

LA TRIBU ESQUIMAL
instalada actualment en el Teatro Nou Retiro

Inst. de LA ESQUELLA

NOTA FILARMÓNICA

La música que ha estat de moda tota la senmana.

JOCHS FLORALS

E com fos sdevengut que un dels ministres del Senyor Rey de Madrit, fort mal rebut á Barchinona en rahó de les moltes strafaleries dell e 'l canceller Silvela sen agués anat á Muntserrat a demanar a Madona la Sancta Verge Maria li curás certs xiulaments d' orelles que fort el molestaven e nol deixaven dormir, els aymadors de la gentilesa digueren:—Alabat sia el Sanct nom de Jesus, que permetrá qu' essent fora el Ministre Dato aguém la festa en pau.

E en la gran Sala de la Lotja de Mar ajansada ab draps e flors e verdura e scuts e altres moltes galindaynes s' aplegaren gojosament pera fruir la festa dita de les flors.

E quan aparegué el Consistori, davant del qual marxava destacat com sil comandés lo bisbe Josep, miraculós varó que essent molt catalanista, suscriu la nómima en casteylá e conserva entre les tayfes dels segadors una gran popularitat, ressoná un espatech de picaments de mans e d' aclamacions que la sala sen entrava. Aytal com les feres engabiades del Parch bramulen plenes de gaubansa veent la tallada de carn fresca, així 'ls bons catalanistes, que quiscum día solen tirar bisbe a l' olla esclataren en alarits de joia veent a un bisbe tan gros e encare tot ell per encetar.

Calmada la frisansa fone legit per en Cabot el parlament de mestre Eussebi Güell, mantenedor en cap. E nol legí ell mateix car es home que sab scriure mas no sab legir. E diu en el citat parlament que stá agraht á son pare per haverlo fet tan catalá, e no consigna que n' hi está també per averlo fet tan ric, mas es de creure que sí, car cap dels comtes reys d' Aragó tingué may les butxaques tan ben folrades com mestre Güell, com sia que avuy dona mes fer suar trabayladors chrestians, que matar moros á punta de lança.

E en lo dit parlament se passeja per Suissa, e fa sment del poble rethi qui parla a stil catalanesch e conserva les costums de l' antigoor e s recorda e venera al bisbe Remediús, que fonch en son temps una specie de bisbe Morgades, e diu que á la Rethia tenen carçes hont hi tanquen als ganduls e malfeyners, entant que aquí malfeyners e ganduls sploten al poble, viuhen ab la squena drete e donen garrotades als pacífichs ciudadáns.

Be 's coneix que Mestre Güell per recordar e scriure coses tan belles e profitoses e en un len-

guatje tan triat degué gratarse el cap mes de quatre vegades, car certs termes no 's troben pas sense *picó*.

Respongué al parlament un bon pet de *Segadors* e com fos que á la sala hi avía quelcuns de aquells del garrot ab mes cara de jueus de misteri que de chrestians e donassen mostres de voler spolsar squenes, s' armá un avalot molt gran, e fins els més catalanistes parlaren en casteylá donant forts crits de *¡Fuera!... ¡Fuera!...*

E 'ls dels garrots eixiren al carrer, hont se posaren al aguayt com els gats quan speren á les rates.

**

En tant continuá la festa e en veritat casi feya venir ganes de fer la mitj-diada, car no tots els versos que 's legiren foren vius e spavilats: alguns eren mes larchs que una quaresma sense pa.

En Trullol no 'ns perdoná ni una letra de son larch parlament. En Guillem Tell (no pas el de la Suissa; el mestre nothari del carrer del Carme) pispá la Flor natural ab cinc sonets molt ben ajençats e feune donatiu á la propia, proclamant-se aixi ell mateix rey consort, com á marit de la reyna de la festa. Es d' advertir que cap del cinc sonets se titolava *L' apotecari d' Olot*.

Dels accésits ne guanyá un en Bori e Fontestá, mestre de minyons e 'ls dos restants en Joán sep M.ª Guasch.

El mateix Guasch obtingué l' *Englantina d' or* ab una larga poesia descrivint les montanyes, e les entremaliadures de les fades e altres moltes falornies per l' estil; ben cert es que tot poeta te molt de mentider, com tot mentider molt de poeta.

Guanyadors dels accésits: Arthur Masriera, ex-jesuíta e Jacme Collell, canonje efectiu e aspirant á bisbe. E per tal els que tant avien aplaudit al bisbe per encetar. demanaren que legis la composició, ab tot y no ser de reglament. E com el secretari no la tingués, el poeta se la tragué de la butxaca de la sotana e en veritat que no valia la pena, car ni legida á grans crits e fortas stremittuts logra scalfar al auditori.

Si bé no 's presentá un altre capeylá, Mossén Miquel Costa e Llobera, guanyador de la Viola d' or, sa poesia *L' antich profeta vivent* fone legida e encar que versificada ab gran facilitat e gust, nengú stá avuy per profetes bíblchs e per aytal motiu no fone tan celebrada com tal volta se mereix.

Accessits: *Vora 'l foch*: de 'n Joseph Carner,

jovincel barbamec; e *Lo temporal*, de un tal Virgilius, ques de creure no sia l' auctor de l' *Eneida*, car aquest fa prop de dinou sigles que fá malves.

Proclamat mestre en gay saber en Guillém Tell, per tocarli de dret, s' aná donant compte de l' adjudicació dels premis extraordinaris.

E un altre capeylá, Mossén Mateu Rotger Campllonch, sortí guanyador del otorgat per un altre bisbe: el de Menorca.

E del otorgat per un altre bisbe, el de Maylorches ne sortí guanyador en Manel Folch e Torres, jovincel prim e camallarch e molt cançoner per ço que quan agafa les cartes may mes acabe.

E 'l concedit per un altre bisbe encare, el de Leyda, en demostració sens dupte de que 'ls Jochs tant ó mes que Florals son avuy Bisbals, l' arreplegá en Josep Paradedá e Sala ab son *Cant á les estrelles* del que casi ningú 'n feu cas, e aixó que *les estrelles* molts avien de véureles al eixir de la festa, tal com pus llargament mes avall se comptará.

E l' ofert per l' Ajuntament de Reus (á Reus no hi ha bisbe) se l' endugué 'l ja citat Arthur Masriera, qui des que penjá 'ls hábits á la figuera, canta ab mes dalit que may. Sa composició *Lo rey dels arbres* es ayrosa e pintorescha.

E per fi

«Premi de 500 peles.»
—¿Quí se l' emporta?

—L' Apeles.

L' Apeles Mestres ab un bell aplec de cançons fort galanes e spirituals que valen totes les peles, sobre les 500 que li foren dades, e que ja no podrá gastarles, car benehides á la Catedral, ab los restants premis, fora gran profanació e pecat mortal bescambiarles. Així, donchs, mon pobre amic Apeles se les aurá de confitar... e quan no tinga res mes que fer, li diré jo que me les ensenye e devotament resaré davant d' elles perque en Villaverde, el ministre tresorer del rey de Madrit, qu' es molt golut dels diners de Catalunya, algún día no se les endugue.

Posá fi á la festa el parlament de gracies de 'n Joaquim Riera e Bertrán, qui per star malalt e dolent no pogué legirlo. E fone fortament aplaudit per sos bells conceptes.

Mas al dir que posá fi á la festa, inadvertidament he comés erro, e per tant tot seguit el rectifico, car qui en rigor finalisá la festa, foren aquells dels garrots, scampats per fora e al aguayt com gats que speren á les rates.

***

E succehí que 'ls mes entussiastes catalanistes anaven eixint de la Lotja entonant los *Segadors*, qu' es cant que ab tot y tenir un tó consemblant á unes absoltes, posa frisosos als casteylans e els trau de test e els sparvere, d' aytal fayçó que una color se 'ls ne va é altre els ve, e suen d' angunia de front e galtes e la barba els tremola e xarriquejen de dents e 's tornen folls.

E un d' ells digué en son dialecte:—¿Con que vosotros segais, pues nosotros trillarémos!—que val tant com dir:—Vosaltres segueu, donchs nosaltres batrém.

E bateren de ferm, á ulls clucs, á tort e á dret, e traent per boca e nassos brumera de rabia, com uns salvatjes e beduhins. E hi hagué crits, corredisses, de mayes e basques, car distinció no feyen els peguissers d' homes ne dones, de fadrins ne nines.

E alguns dels apallissats els plantaren cara, e feren valdre els punys, car armes ne garrots no

duyen, e molts de la Lotja ne treyen cadires e 'ls las tiraven per la testa, pera veure si aquesta se 'ls assentava.

Mas prenent á mal una intenció tan sensata e prudent, com es la de ferlos assentar la testa, embestiren l' edifici tal com si volguesen entrarlo á mata-degolla, mas trobárense ab les portes de la gran sala obstruhides ab grans munts de cadires e altres mobles á fayçó de barricada, e á un d' eylls que no se sab com s' esquitlá fins á dintre, ab un xich mes el matan e sbossinen, e gran sort tingué de un capeylá misericordiós que l' ampará ab son cos e stenent lo manteu fins á acompanyarlo á un recambró fosc que li serví d' amagatall.

E de la brega n' eixiren caps trencats, xiribechs, contusions e nyanyos: e un metje nomenat Freixa, apallissat al carrer ho fone de nou quan anava al palau del governador civil á demanar justitia: e com en sa persona se reunía la condició de metje e de patient tingué gran feyna en exercir en sí mateix la seva scientia.

E una comissió composta de quelcuns dels principals capitossos catalanistes, com en Güell, en Guimerá, en Permanyer e altres, menys el bisbe per encetar, anaren á veures ab el governador, faent el sacrifici de parlarli en casteylá, reclamant justitia e la llibertat dels presos. E 'l governador dix que la munió de gent, baix al carrer aplegada, se 'n anás quiscú per llur costat, é ell faria llavors lo convenient.

E la munió partí e la llibertat als detinguts fonch donada. E molts que se 'n partiren á casa llur, ab un xiribech que no tenien al anar á la festa, se consolaven dihent:—També nosaltres hem guanyat un premi: un nyanyo natural de la grandaria de un ou d' oca, ab la poesia titulada: «*La cançó del Tururut—qui gemega ja ha rebut.*»

***

E ara voldria que algú 'm digués, en special el bisbe, ques qui millor pot saberho:—¿Qué hi fa al cel, en uns cassos aixís, el cavayler Senct Jordi?

P. DEL O.

LA RAMBLA DE LAS FLORS

No hi ha Rambla més hermosa quan s' esdevé 'l mes d' Abril: més que un passeig, talment sembla tot ella un jardí florit.

Las rosas hi son á tofas;
los clavells hi son á mils;
y 'ls pensaments y violetas
per tot arreu sobreixint.

Los pardals ficats als arbres
se daleixen per' eixir
y xerrotejan y saltan
ab neguiteig d' argent viu.

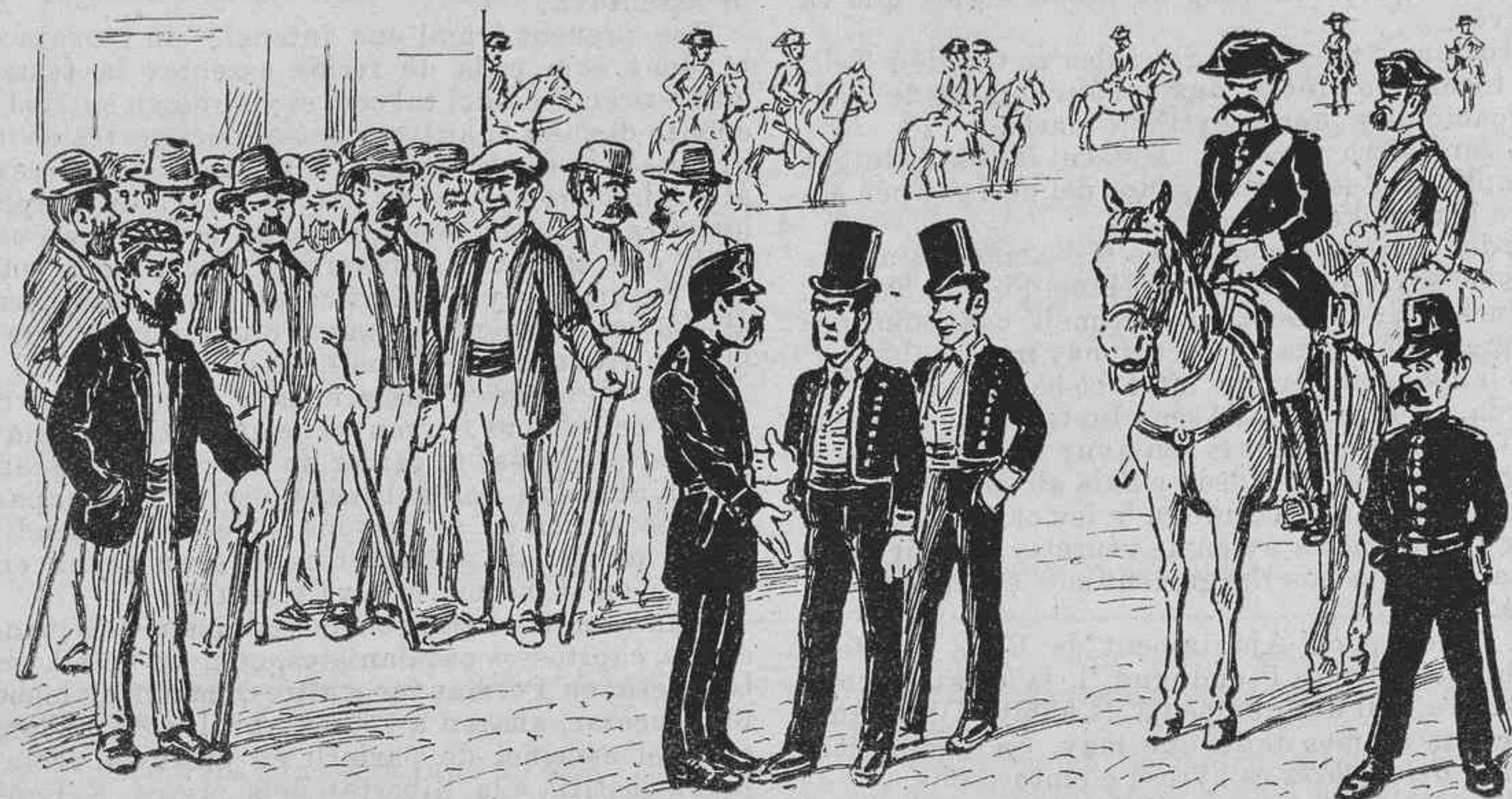
Lo cara-ros ulleteja
tan bon punt deixa son llit
per l' enrevessat brancatje
com si també se dalís.

La flaire de primavera
s' hi respira día y nit
entre moviment y vida,
sobre tot al dematí.

Las flors perfumant l' atmósfera,
la gent anant y venint,
la xerradissa en els arbres
y un gros aixám de *mosquits*
que á floristas y senyoras
persegueixen rebrunzint
ab lo fibló *emboïllfantlas*
pitjor que mals esperits.

Si ré hi falta en esta Rambla

ESPERANT AL SENYOR DATO

Las comisiones dels seus amichs.

Un ex ministre de nom,
que vol estar bé ab tothom.

de lo agradable y bonich,
en cambi hi trobo de sobras
els impertinents mosquits.

EMILI COCA Y COLLADO.

EL TEMA DEL DÍA

Du... do... da... di...

Encare que 'estessin tres mesos seguits barri-

nant, no lograrian endavinar d' ahont las he tretas aquestas quatre sílabas.

Do... du... di... da...

Y á fé que durant l' última senmana las han pronunciadas á centenars de cops, las han vistas escritas cada día y las han remenadas en totas direccions y sentits.

Di... da... do... du...

¿Ja 's donan? ¿No 's veuen ab cor de sortirne?

Donchs no passin mes angunias, que prou que se 'n passen á fi de mes y cada vegada que 'l sastre porta el compte.

Do, du, di, da son sílabas tretas, arrencadas, del nom y apellidos del ministre de Governació Eduardo Dato Iradier. Si en lloch de posarse Dato á secas arriba á usar el *de*, ens trobém ab tota la familia. Da, de, di, do, du...

***

Els francesos, personas prácticas y entesas en totas las branca del saber humá, solen dir que 'l nom no fa res á la cosa.

A la cosa, potser sigui veritat, ¿pero á la persona? Tant si se 'n riuen com nó, els diré que tal vegada es el nom un dels detalls que mes contribuheixen á fixar el curs de la nostra existencia.

Els pobres sempre 's diuen Pau, Pere, Joan, Tano... May hi vist demanant caritat á ningú que 's digués August, Rodolfo, Leandro, Elísseo...

El nom es á las personas lo que l' etiqueta als específichs: els remeys que portan l' etiqueta lletja, no 's venen.

¿Qué ho duptan? Inventin una medicina que 's tituli, verbi-gracia, *Elixir Pastanaga*... Veuran quin negoci mes trist hi farán.

***

Totas aquestas reflexions van acudirme l' altre día, pensant ab aquest pobre ministre que 'ls de Madrit han enviat aquí per veure si plovia ó estava seré.

En apariencia 'l seu nom no diu res: Eduardo Dato Iradier; tres paraulas vulgars, sense valor ni relleu de cap classe.

ESPERANT AL SENYOR DATO

Aquest, dat el seu barnís,
¿per qué no va anarhi aixís?

Pero examinadas ab alguna detenció, la vulgaritat desapareix pera cedir el puesto a una impressió d' aburriment irresistible.

Vajin contant:

Eduardo: en una sola paraula un *du* y un *do*.

Dato: el *du* y el *do* reben el reforç del *da*.

Vé l' Iradier y ab ell un *di* com una casa, que corra á fer companyia al *da*, al *do* y al *du*.

Ara bé: á un home que usa uns noms que contenen mes cacofonías que lletres, ¿se 'l pot tenir per gran cosa? ¿Pot ser pres en serio baix cap punt de vista?

***

Extenguin els tres noms sobre la taula, y desseguida ho dirán. Aixó no mes es bo per fer combinacions de sílabas.

Lo primer que trobém es el *du*. ¿Du de qué? ¿Du de pelar? ¿Du de mollera? ¿Du de butxaca?

A continuació vé 'l *do*, que tant pot ser del Esperit Sant, com d' equivocarse, com *do sostingut*.

Després apareix el *da*, que si, sol, pot significar alguna cosa agradable, ab el *du*, no fa sino *duda*, y ab el *do* *dado*.

En l' últim apellido trobém el *di*, que resulta *dida* ab el *da* y *dido* ab el *do*, ó lo qu' es igual, un parell de mots que solzament poden sonar bé á la Casa de lactancia.

Tórninse á posar las mans al pit y díguinme ab tota franquesa si un ministre que dóna materia pera fer tants trenca-closcas y combinacions sílábicas será may ben rebut en lloch.

***

Jo, qu' en Silvela 'm perdoni, ab ocasió d' aquest desventurat viatge, fins hi arribat á sospitar d' ell.

¿No es ja cosa sapiguda que don Francisco es un *florenti*, un Maquiavelo carregat de malicia, que no fa res sense intenció ni alsa un dit que no sigui per ficarlo al ull d' algú?

Donchs ¿quí 'ls diu á vostés que l' home no ha aconsellat aquest viatge á n' en Dato ab l' idea de desferse d' ell, convensut com devía estar de que aquí 'l matarian á disgustos?

Ja sé qué replicarán. — Aixó no pot ser. En Silvela es amich íntim de 'n Dato, y no s' ha de creure que tracti de causarli perjudici. —

La rahó no 'm convens. Si en Silvela fos un home com els demés, que als amichs els estiman y als enemichs els reventan, l' argument sería de

Pastelero, diputat
y madur, tot barrejat.

forsa; pero tractantse d' un *florenti*, d' un senyor que gasta daga, d' un ser superior que no fa res com els demés mortals?

No: don Francisco no 's mama 'l dit anys há, y quan ell fa una cosa...

A mí ningú 'm treu del cap que al enviar á n' en Dato cap aquí, ha exercit senzillament de Patró Aranya. Pero Aranya de la pitjor especie.

**

O sino que 'm contestin á aquestas observacions:

En tota corporació, els recados ¿quí 'ls fa? El mes jove, l' aprenent, com si diguessim. ¿Per que, donchs, haventhi en el ministeri dugas ó tres criaturas, en Silvela va haver d' encarregar á n' en Dato, que ja es gran, el recado que l' ha portat á Catalunya?

Si la seva intenció era enviarnos un emissari lluhit y de *cartel*, ¿qué mes natural que *echar mano* de la colla de nobles que figuran en el govern de Madrit?

Dirán potser que aixó ja es ficarme allá ahont no 'm demanan, pero á mí 'm sembla que la gran figura pera venir aquí hauria sigut en Villaverde, qu' es marqués, que 's diu Raimundo y que tan popular s' ha fet ab aixó de las contribucions.

¡Aquest, aquest sí que hauria tingut una acullida de punta!...

A. MARCH.

PRIMAVERA

L' hermosa Primavera
del bon temps missatjera,
sadollada d' efluvis ha arribat.
¡Qué verda la pradera!
sas plantas y sas flors ¡cóm han brotat!

Cansons envia al ayre
joliu aucell cantayre
y fins Natura sembla que somriu;
tot vessa llum y flayre
y al cim d' un roure 's balanceja un niu.

Del Maig acompanyada
la Primavera ansiada
estatje ha pres en son divi setial;
li canta l' aucellada;
la petoneja l' aura matinal.

Las flors son cos ceneixen
y á son esguart floreixen;
lo riuhet li dedica son remor,
y tots, tots la coneixen
per reyna del bon temps y de l' amor.

F. CARRERAS P.

EXAMEN D' INGRÉS

—Vosté ¿quínas assignaturas tracta d' estudiar?

—Las que 'ls civils me permetin.

—¿Tè tota la preparació que pera comensar el curs se necessita?

—Si, senyor: crido bé, corro bé y en quant á punys, also trentacinch kilos.

—¿Qué son els agents de l' autoritat?

—Uns fulanos, que ab el pretext de mantenir l' ordre, portan el desordre per tot allá ahont se fican.

—¿Cóm está vosté d' Historia?

—Bastant bé.

—Citim una batalla famosa.

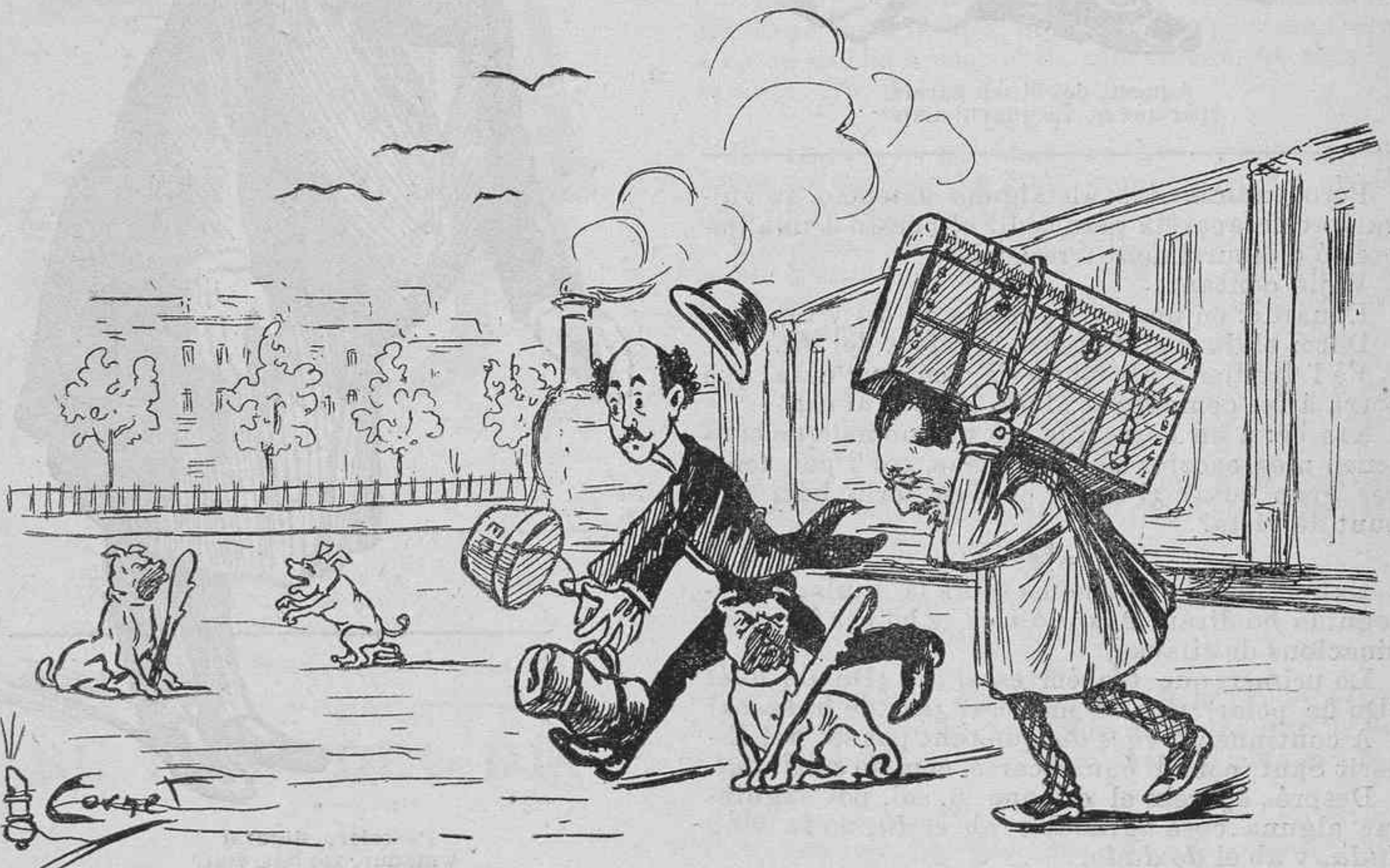
—La de dilluns.

—¿Y una barbaritat mes famosa encare?

—La de dimars.

—¿Quíns foren els que civilisaren á Espanya?

L' ARRIBADA DEL MINISTRE

—¿Qué 't sembla, Milá?
¿Quín éxit tindré?

—Res, déixiu está,
aixó anirá bé.

LO QUE DIUHEN LAS ESTATUAS DE LA PLASSA DE SANT JAUME

JAUME DE ARAGÓ

—¿Sabs, noy, qu' en aquesta plassa no s' hi pot viure.

—Que jo sábiga, ningú: encare está per civilisar.

—¿Qué es la forsa d' atracció?

—Una forsa completament desconeguda dels governs.

—¿Cóm se forman las pedregadas?

—Pues, miri, s' arreplegan las pedras que 's pot, y endavant.

—La lley ¿qui la fa?

—Els llauners. Es una cosa rodona, ample per l' un extrém y estreta per l' altre, coneguda vulgarment ab el nom d' embut.

—Religió. ¿Qu' es la religió?

—Una teoria que tothom la té als llabis y ningú al cor.

—¿Qu' es el batisme?

—Una cosa que 'ls polissons son molt aficionats á trencarla.

—El peccat original ¿en qué consisteix?

—En haver nascut en aquesta terra.

—¿Qu' es la matrícula?

—Un document que s' obté pagant, y que un cop adquirit no dona dret á res.

—¿Y 'ls llibres de text?

—Una especie d' impost sobre las inutilitats.

—¿Vosté coneix el maneig de las armas?

—Una mica.

—¿Y 'l del bastó?

FIVALLER

—¡Y tal! Per fas ó per nefas, casi no hi ha día sense xiulada.

—També.

—¿Sab lo qu' es una barricada?

—¡Ja ho crech!

—¿Qu' es lo primer que necessita un bon estudiant?

—Arnica.

—Las escolas superiors ¿tenen sucursals?

—Sí senyors: son els quartelillos y las Casas de Socorro.

—Basta. Queda aprobat. Pot anar á matricularse el día que vulgui.

MATÍAS BONAFÉ.

GRAND HOTEL «LOS CUATRO HEMISFERIOS»

Perque no 's pugan pensar que lo que vaig á contarlos es mentida, els diré exactament ahont existeix el magnífich hotel que vaig á descriurels, pera que pugan comprobarho ananthi á gosar una quinzenada de sas mil y una comoditats.

L' hotel *Los cuatro hemisferios* es á la ciutat d' Espoya y ocupa tota la inmensa mansana que limitan la plassa major en sa fatxada, el carrer major en sos detrasces, el carrer de dalt en sa banda dreta y el carrer de baix en sa esquerra.

La construcció del edifici costá un dineral, perque tot ell, fins en sos mes petits detalls, es de marbre, sent marbre blanch las parets, marbre rosa las motlluras y adornos, y marbre negre els ferros dels balcones.

Al centre del hotel hi ha un jardí grandíós, tan grandíós que havent resultat petit l' espay que pel jardí tenian destinat, van haverlo de colocar en dos rostres.

Costa la estancia en l' hotel, cent pessetas diarias, haventse de pagar per separat tots els serveys.

L' hotel té cotxes de la casa á tots els punts ahont puguin venir á qualsevol intencions de anar á passar á *Los cuatro hemisferios*.

La tarifa dels serveys es un xich cara, pero val ben bé lo que 'n fan pagar per la manera exquisida que tenen de servir.

Si preguntan l' hora qu' es, els hi compareix un criat ab una safata de plata d' ahont recullen una targeta en que hi ha escrita l' hora ab lletras d' or. Aixó 'ls costa dos pessetas per hora, de modo que si son las tres val sis pessetas y si son las onze val vintidugas pessetas. Els rellotjes marcan fins á las vintiquatre com els de ca 'n Trilla.

Al hotel hi ha tres departaments. Tot lo qu' explico 's refereix als de primera. Els que van á segona tenen una reducció d' un deu per cent en los preus. Pels de tercera la reducció es d' un dotze per cent.

Al entrar en l' hotel els saluda afectuosament l' amo (*tres pessetas*) ó la mestressa (*un duro*). Tot seguit ve un criat, els pren l' abrich, la maleta y els demés trastos que portin y magestuosament, seguint el pas d' una marxa d' ópera que toca una orquesta, els ho coloca á uns armaris exprofessos (*quatre pessetas*).

Als departaments de segona la marxa la executan al piano y á tercera la tocan ab un acordeón.

Després passen al saló de las *toilettes* y allí tres elegants camareras els treuen la pols (*dos duros y propina*) els banyan (*sis rals*), els afaytan (*quinze pessetas*) y 'ls perfuman.

Els perfums van á gust del hoste y ja presentan la *carta de perfums* ab sos respectius preus.

En els grandiosos salons de *Los cuatro hemisferios* s' hi donan balls (*entrada cinch duros*), concerts (*á deu rals la pessa*), y tota mena d' espectacles.

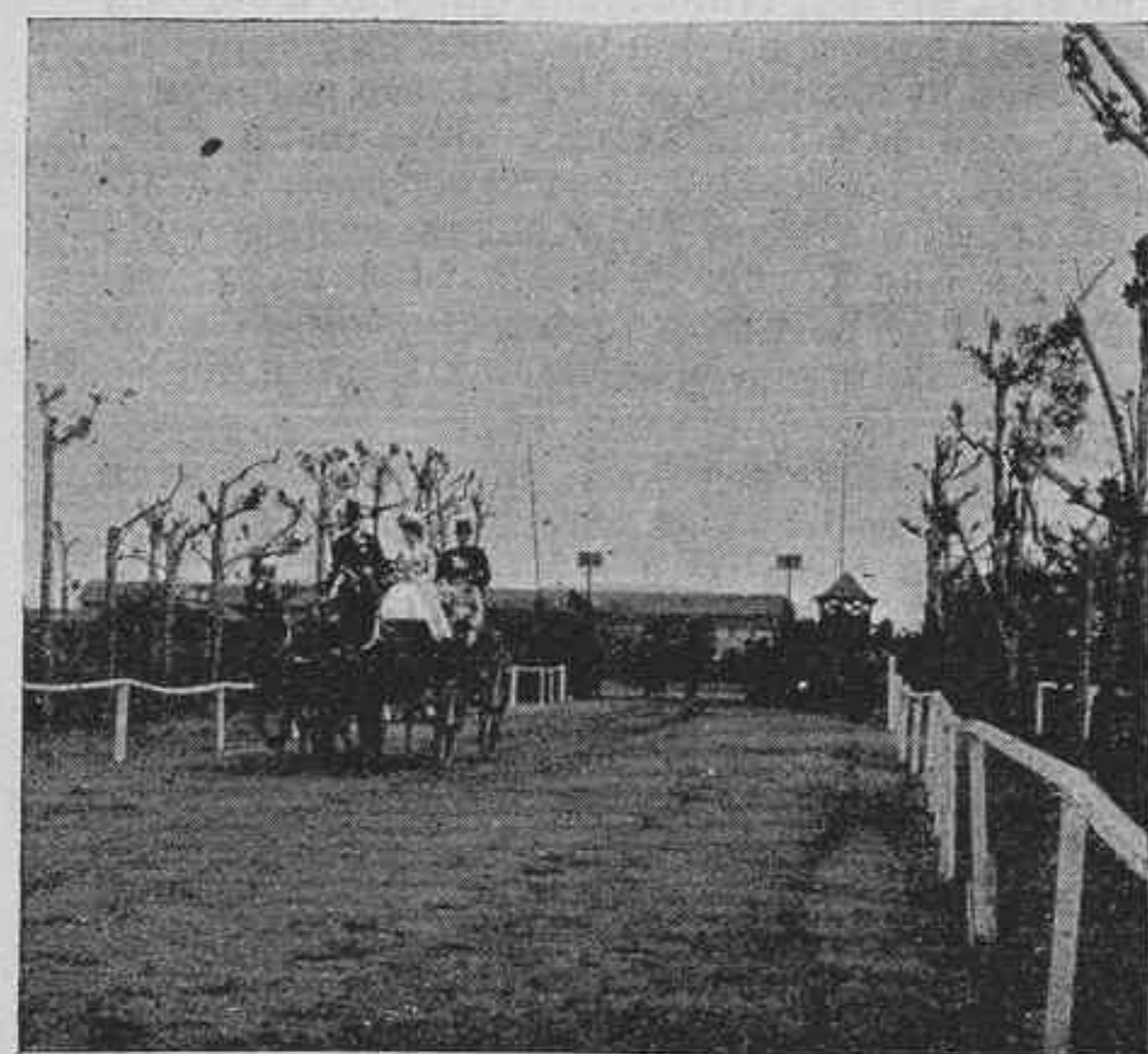
El saló de llegir conté diaris de tot el mon y costa l' entrarhi dos pessetas. Cada noticia que s' hi llegeix val un ral, y si interessa al llegidor s' ha de pagar doble. La casa té lectors que llegeixen alt á deu céntims cada minut.

LAS FESTAS DEL «POLO-CLUB» AL HIPÓDROMO DE BARCELONA

Al peu de la tribuna.

(Insta. de LA ESQUELLA)

Entrant al Hipódromo.

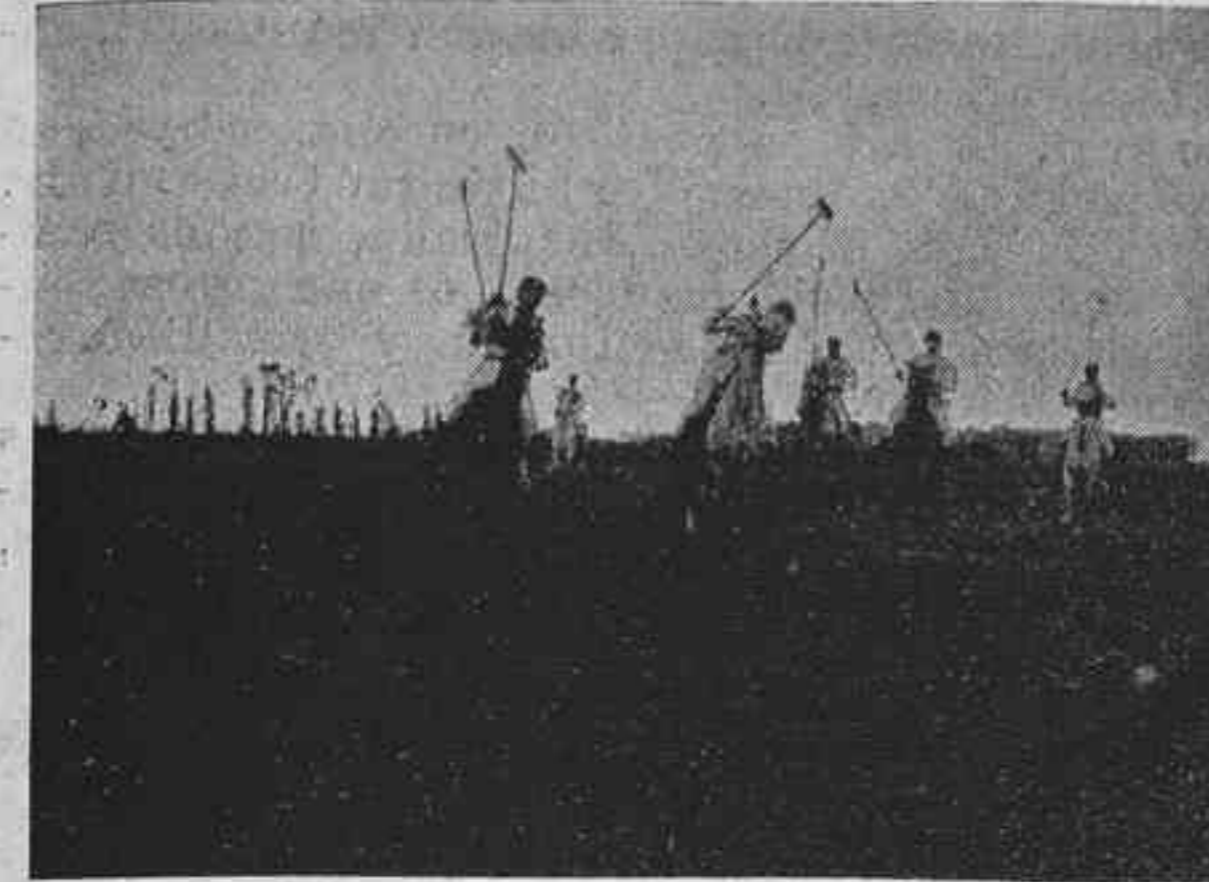
Tot està previst sempre y qualsevol cosa que 'l viatger demani ho té avans de cinch segons. La major part de serveys s'està mes temps en pagarlos que en rebre'ls.

Al servey de cada hoste hi ha una infinitat de personal dispost a totes horas a prestar sa activitat y a cobrarla. Desde 'l noy que 'ls neteja las sabatas a la cambrera que 'ls escura las dents, tothom vesteix trajos d'una riquesa y una elegancia irreprotxable.

Quan jo hi vareig estar en aquest fastuós hotel, admirat de sa magnificencia y sas comoditats, vaig cridar al amo (*una pesseta*) y li vaig dir: —Home, es estrany que una casa aixis tan extraordinariament ben montada, l'hagi vinguda a fer a Espoya y no a París ahont ara ab motiu de l'Exposició hi faria una fortuna.

—Miri, senyor, em va respondre (*cinch duros*) avans que tot es la comoditat de la clientela. A París la molta afuència de hostes dificultaria el bon servey y aquí com que no hi vé ningú podem servir millor a tothom.

JEPH DE JESPUS.

Una sort del Polo.

Banda de lluytadors.

¡MAIG!

Tot creix, tot reverdeja,
ja tot florit está.
Qu' es bella la natura
al entrá 'l mes de Maig!

Las flors obran sos calzers
espigas trau lo blat:
los arbres y verdissas
se van engalanant.

La vida 's fa agradable,
se sent mes benestar,
y els cors rejoyeixen
entrant al mes de Maig.

Rossinyols y aurenetas,
cardinas y pinsans
y tota la aucellada,
l'aurora al despuntar,
alegran la Natura
els seus reílats cants;
esparramant pels aires
un himne del mes de Maig.

La tendra pastoreta
del riu pels viarany
teixeix una corona
ab brancas de desmay.

L'omplena de foretas;
se la coloca al cap
y sembla ser la verge
del florit mes de Maig.

Pels rostos la ginesta
se veu ja groguejar,
contenta la maynada
tots corren a fer rams.

Tot, tot pren nova vida,
fins semblan, en vritat,
las noyas mes bonicas
durant el mes de Maig.

JASCINTO CAPDEVILA.

LLIBRES

VERSOS Y PROSA, por D. JOAQUÍN M.ª BARTRINA.— Es de celebrar que la popular *Colección Diamante* destinada a popularisar las bonas lecturas, posantlas al alcans de las personas de posició més modesta, haja dedicat un volúm al malaguanyat escriptor y poeta, tan celebrat a Espanya y al extranjer per sa pasmosa originalitat.

Los traballs inclosos en *Versos y Prosa* son triats entre 'ls millors que deixá l'autor al morir ó que

PRINCIPAL

Además de la comedia de 'n. Blasco *Pobres hijos!* han fet el gasto algunas producciones prou conegudas del repertori castellá. Aixis, a benefici de la senyora Echevarría vá posarse en escena *La niña bo-*

RATA SABIA

ba de Lope de Vega, qu' es com sab tothom el caball de batalla de la Guerrero, á pesar de lo qual la beneficiada 'n tragué bon partit, fentse aplaudir ab justicia.

Del monólech de 'n Dicenta, *El tio Gervasio*, sols podém dirne qu' es una producció encare que poch teatral escrita ab el vigor característich del autor de *Juan José*.

LICEO

Ab la representació de *La Bohème* posaren de rellieu las excelents qualitats que 'ls distingeixen, tant la tiple Sthele que feu una excelent Mimí, com el tenor Garbin, que desempenyá á la perfecció la part de Rodolfo, sense emperó que ni l' una ni l' altre conseguissen eclipsar el bon recort que deixaren la Storchio y en Bonci, creadors de aquests dos tipos á Barcelona.

Tan cert es qu' en qüestions teatrals, las més de las vegadas qui pega primer pega dos cops.

Dels demés artistes sobressortí en Buti que feu com sempre un Marcelo deliciós.

Els demés artistes no pasaren de discrets.

* *

Dimars debutá la famosa Darclée ab la *Aida* de Verdi.

Un éxit complert.

La festejada diva no ha perdut una sola de sas qualitats inmillorables: te una veu hermosa, extensa, fresca, ben timbrada en totas las cordas, y posseheix un art poderós en l' interpretació dels personatjes y en donar valor als rasgos culminants de son paper. Es inútil dir que ab aquestas alas podetas de cantant y actriu remonta 'l vol molt amunt. En lo concertant del acte, según doná un dó agut que transportá al públich: en los actes ters y quart ratllá á una altura colossal.

La contralt Dahlander, noruega empeltada de de valenciana, uneix á una figura arrogant, verdaderas qualitats de artista. Te una veu hermosa y molt bona emissió, y l' art ab que presentá 'l paper de Amneris li valgué merescuts aplausos.

Al tenor Due ja 'l coneixíam. Se defensa molt bé en los aguts, adoleix de falta de ductilitat en las cordas mitja y grave. Es en fi, un tenor més de forsa que de primors. No obstant, just es consignar que 's defensá molt bé.

Lo mateix cal dir del barítono Tabuyo.

Ara en quant al conjunt ja no podríam ser tan benévols: aquells esforços que fa 'l mestre Ferrari, sempre á la cassa del efecte, son ben malaguanyats, puig alguna volta, per no dir casi sempre, resultan contraproduhents.

NOVEDATS

Suman un número regular las representacions donadas de la xistosa opereta *Le carnet du diable*, que tant ha agradat al públich, y encare es de creure que s' hauria repetit més vegadas á no ser el compromís de l' empresa de donar á coneixer las obras novas que conta en el seu repertori.

A tal número pertany la titulada *The Mikado* posada en escena 'l dimars. Es una graciosa *japonnerie* en dos actes, ab música del mestre Sullivan. Presentada l' obra ab molta fantasia y executada ab molta verva, obtingué un éxit satisfactori.

CATALUNYA

Per més que no s' ha agotat de bon tros l' éxit popular de *La Cara de Dios*, s' anuncia per aquesta nit el estreno de *El Motete*, lletra dels germans Alvarez Quintero, ab música del mestre Serrano.

* *

Item més.

A partir del primer de juny donará una serie de trenta funcions en aquest teatro l' aplaudida companyia de la Tubau, donant á coneixer tots els estrenos efectuats á Madrid per ella, durant l' última temporada d' hivern.

GRAN-VIA

Soptadament, y, segons resava un avis, d' ordre del Governador, se suspengué l' estreno de *Viaje de instrucción*, la sarsuela de 'n Benavente ab música de 'n Vives. Molts que havian assistit al teatro,

sense estar advertits del incident, se queixaren y no sense rahó, de que al efectuarse un cambi aixís, no s' hi dongués la publicitat necessaria, no bastant de bon tros, un full de paper blanch manuscrit, enganxat sobre 'l cartell.

Pero al fi, dimars se posá en escena, sense que aquesta vegada 'l governador hi tingués res que dir.

L' obra de 'n Benavente, inspirada, segons sembla en una producció francesa, es enginyosa; enclo una sátira fina é intencionada y está dialogada ab molt primor.

En Vives l' ha exhornada ab unas quantas pessas de música originals y molt adequadas á las situacions de l' obra, las quals foren totas aplaudidas, ab tot y las deficiencias de la interpretació.

N. N. N.

UN PLAN

¡Tinch un plan, Sr. Domingo! Senyó Alcalde, tinch un plan perque vessi de moneda la caixa municipal.

No consisteix mon projecte en fe economías grans, ni en carregá nous impostos sobre els pobres industrials.

Prou pot economisarse suprimint superfluitats y trayent, verbo y desgracia, lo cos dels municipals, pro aixó fora atentori al dret que tenen guanyat una colla de bons homens de viure sens treballar.

També foren bons estalvis suprimí els fanals del gas, las cantadas dels serenos, un parell d' ocas del parch, un cent per cent dels qu' escombran, els gats de cala Ciutat, el cos de *guarda-passejos*, la parella de gegants, y fins, si volen, las trampas, pro tot aixó ben contat son tres pessetas d' ahorros que no 'ns treurían del pas.

Tampoch entre els meus propósitos perque s' omplin á vessar las caixas y hasta els calaixos de la nostra casa gran, entra per res l' *echá mano* de las mil cosas que hi ha que no tributan un céntim d' arbitres municipals.

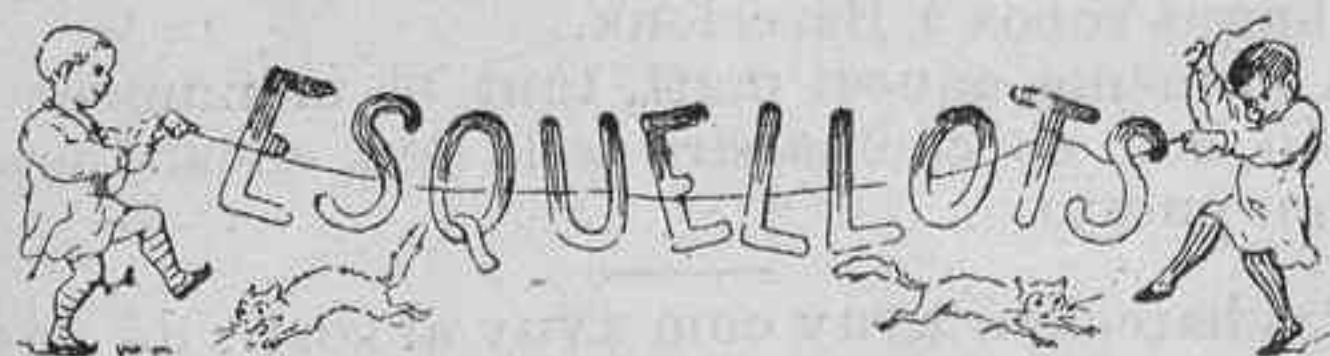
Ben bé, si tant convenia, podría ferse pagar als que recullen burillas, als que van á pescá ab am, als que alsan estels y gruas, als que portan flors al trau y als que tenen costums lletjas com fer versos y gratar, pro d' entre tots s' en treuria tot plegat quatre ó sis rals y el gasto de recaudarlos importaría molts naps.

No, senyor, no; el plan que porto es segur, net, fácil, clar, senzill... ¡si sembla mentida que ningú hi haji atinat!

Ja veurá, posantlo en planta, com els quartos sobrarán, nadarém ab l' abundancia y podrán portarse á cap tota mena de milloras de las qu' exigeixen rals.

¿No hi atina senyó alcalde? Donchs vaig á dirli ben clar solzament ab tres paraulas: ¡Suprimeixi els concejals!

JEPH DE JESPU.

Senmana d'emocions la que acaba de transcorre... d'emocions y de garrotadas.

¡Y tot perque 'l ministre Dato no ha lograt ser simpátich als barceloníns!

Es de creure qu' en lo successiu els ne será y de una manera especialíssima als que sense ficar-se en res, ni cantar els segadors varen rebre una tunda ja al eixir del Liceo la nit del dissapte, ja al sortir dels Jochs Florals la tarde del diumenje, ja pels encontorns de la Universitat qualsevol altre dia de la senmana.

Si aquests no proclaman á n' en Dato, un caballer simpatiquíssim y un ministre arxi-superior,

EN DATO Á BARCELONA RECORRENT LAS FÁBRICAS

Ell d'alló 'n deya *recorre*,
y lo que feya era *corre*.

AL LICEO

—¡Recristina, Milá, quína pitada!
—¡Ay! Aixó no es res. ¡La que van dedicarme á mí havia d'haver sentit!

estará molt bé que 'ls hi peguin fins que 's dongan per convensuts

Las simpatías
pels governants:
son com las lletras
entran ab sanch.

Després de lo del Liceo, en Milá y Pí, li deya:

—Ja veu, D. Eduardo ¿tenia ó no tenia rahó quan li assegurava que anant al meu costat, per tot arreu ahont se presentés, rebría la gran ovació del sigle?

***

L'endemá 'l ministre era á Montserrat, y en Milá y Pí, tot sol, va anar al Liceo pera recordar las emocións de la nit anterior. Per cert que tant bon punt el varen veure esclatá una gran ovació de xiulets y crits de *¡fuera!*

En Milá y Pí al retirarse deya:

—No n' hi havia prou ab l' ápat de ahir, que ab las sobras encare avuy me 'n han fet un rescalfat.

En rigor no es que s' haja xiulat á n' en Dato ¿Y ara? No faltaría mes. Ves perque havían de xiularlo.

De lo que ha passat ne té la culpa aqueix malehit esperit de imitació qu' es un dels distintius de la rassa catalana. Y com siga que al arribar en Dato la locomotora xiulá, tothom va xiular també, pero no per ofendre al ministre sino per imitar al carril.

¡Qué consti!

***

Lo mateix pot dirse del tancament de botigas.

No va efectuar-se pas en senyal de protesta, sino per l' afany que tots tenían de veure y saludar al ministre en la seva arribada á Barcelona.

Qui afirmi lo contrari fará com aquells botiguers de mala fé que donan garsas per perdius.

Un dels actes mes commovedors, de tots quants s' han realisat á Barcelona, durant l' estancia en ella del ministre Dato, sigué 'l discurs que li espetá en Benet Samaranch.

Sobre tot aquell párrafo, en que, mica mes, mica menos va dirli aixís:

—Ja ho sab, Sr. Dato, lo mateix com á home públich que com á constructor de atauts, me te sempre á la seva disposició.

Hi ha oferiments qu' en certs instants, per lo oportúns, valen un Potossí.

Definició.

Vetlladors del ordre públich:—Uns tipos especials que ab la cara *pagan...* y ab la tranca *pagan*.

Es molt probable que quan en Dato torni á Madrid, altament satisfet del bon resultat del seu viatge á Catalunya, tan bon punt se vegi ab en Silvela, li dirá:

—Estich entussiasmat ¿y no sab per qué? Perque respecte al estat de Catalunya porto *molts datos*.

Y en Silvela li responderá:

—¿Molts *datos*? No té res d' extrany: ja sabia jo que 'ls cataláns n' hi farían de *petits*.

Diumenje á la nit va ser suspesa *La Veu de Catalunya*, pero dimars al matí va ser autorisada de nou la seva publicació.

Celebrém que 'ls efectes del mal ayre que havia deixat al catalanisme sense veu, no haja durat mes que un dia y algunas horas.

RUMIANT LA MOSTRA

—Ara vé'l tren que porta al ministre. ¿Qué faig? ¿M' arribo á rébrel ó me 'n vaig á regar las monjeteras?

¡TANCAT!

—¿Altra vegada la porta pels nassos?... Vet' aquí que si ara vull tirar el barret al foch, no puch. ¡El sombrero me 'l tèt!

Y ara un bon concell: si vol acabar de treure's la ronquera procuri fer molt exercici.

Durant tots aquests días en que 'l cos del ordre públich ha estat tan ocupat, constituhintse en

guardia de honor del ministre Dato, á penas hi ha hagut robos á Barcelona.

A lo menos aquest matí, tant el monument á Colón, com els campanars de la Seu, encare eran al seu puesto.

Tot barceloní avuy com avuy al sortir de casa 's fá la següent observació:

—No sé... 'm sembla que 'm descuido alguna cosa...

Y després quan son al carrer, tot de repent els vé la idea y diuen:

—Ara ho sé lo que m' hi descuidat!...

Y diuen uns:—El revólver.

Y diuen altres:—El garrot.

Y diuen els mes:—Aquella pana de suro que vaig ferme fer expressament pera posármela entre la pell y la camisa.

Diuen que dintre de pochos días arribará á Barcelona en Paraíso.

Ja ho saben els apotecaris: per lo que puga ser procurin tenir una bona provisió de árnica, qu' en los temps actuals, tant pegan per xiular com per aplaudir.

A Badalona si que 'l van rebre bé... Es á dir: el van rebre bé 'ls de 'n Palay, qu' en quant als altres prou la xiulada 'ls anava per dintre.

De totas maneres es molt de aplaudir que 'l ministre de la regeneració nacional trobés unas horas de apacible repós en aquella ciutat de valents ahont alguna volta per decidir qui ha de ser arcalde, s' hi fan á tiros y ganivetadas, deixant sembrats de morts y de ferits els encontorns de la Casa gran.

Allá entre aquella gent, representació sublim de las classes conservadoras, en Dato degué trobarse en las sevas glorias.

Per lo mateix motiu que las mitras tenen dos puntas, els bisbes que se las encasquetan están autorisats pera tenir dos naturalesas.

Aixís el doctor Joseph podia anar á rebre á n' en Dato y acompanyarlo al hospital en el seu carruatje. Aixó ho feu com á bisbe que cobra del Estat.

De la mateixa manera podia negarse á acompanyarlo á Montserrat á pretext de que havia de assistir á la festa dels Jochs Florals. Aixó ho feu com á bisbe que protesta contra 'ls abusos del Estat.

Ja ho veuen: dos naturalesas... dos puntas á la mitra: un mateix bisbe que protesta y cobra de aquells contra qui protesta.

Y una remada de catalanistas que tot ho aplau-deixen, basta que ho fassa 'l bisbe.

Una noticia importantíssima.

«Ha sigut concedida la creu de Isabel la Católica á D. Joseph Milá y Pí.»

No pot arribar mes enllá la magnanimitat del govern.

Perque, si es cert, que al ex-arcaldé, políticament, el vá matar el poble de Barcelona, ha vingut el govern y li ha posat la creu.

Una frase que s' atribuheix á D. Joseph Ferrer Vidal y Soler:

—Si enhorabona en Silvela, conforme m' ho tenia ofert m' hagués nombrat senador vitalici, d' altra manera haurían rebut á n' en Dato á Barcelona. Perque tot el disgust que avuy hi ha á

CROQUIS PARISIENCH

—Y bé, noyas, ¿marxa bé la Exposició?
—Lo qu'es nosaltras, per ara, no podém queixarnos.

Barcelona es degut á que no m' hajan nombrat senador vitalici, á pesar de haverm'ho promés.

Una idea macábrica.

L' ha tinguda una hermosa dama vienesa, la qual s' ha preguntat:

—¿Per qué las execucions capitals s' han de confiar als homes exclussivament? Es á dir: ¿per qué aixís com hi ha butxíns no hi ha de haver també butxinás? Y mes encare: ¿perque per enviar á un reo al altre barri no s' han de utilizar el serveys de la dona ab preferencia als del home?

Las rahóns que dona la preopinant no deixan de ser de pes. Diu ella que 'ls últims moments de un reo, ja prou terribles per si mateixos, venen agravats per la presencia fréstega del executor de la justicia. Ara bé, si 'l butxí, en lloch de un home tétrich sigué una dona guapa, simpática, elegant y vestida á la *dernière* ¿no s' endolcirian notablement els últims instants de aquell infelís?

* *

A primera vista sembla que sí. Pero també podria donarse 'l cas de que 'l reo morís mes desesperat que may, al veure que se 'n té de anar del mon, sense poder trabar coneixement íntim ab una dona tan caya.

Apenas estrenat á París el drama *L' Aiglon* d' Edmond Rostand, trenta tres autors espanyols li han demanat autorisació per traduirlo.

Bó seria que l' afortunat autor francés se 'n

vingués á Espanya y reunint als 33 aspirants á la traducció armats ab la corresponent escopeta, deixés anar l' *Aguilot*, com quí amolla un colom, exclamant:—Senyors: á pacte!

La comissió gestora pera l' adquisició de las obras del inmortal Clavé, acaba de donar á llum una circular, indicant un sistema pera publicar totas las corals, de manera que las corporacions, entitats y personas que s' hi suscriguin passarán á ser per aquest mer fert, propietaris de las mateixas. Respecte á las condicions materials, cada mes se publicará un quadern de 12 planas á lo menos y cada quadern costará 5 pessetas.

Aixís quedarà desamortisada una producció que ha vingut á ser un tresor popular de Catalunya, evitantse que las obras del insigne músich-poeta arribin á ser may patrimoni del extranger.

Ponderació de un madrileny:

—Desengañense Vdes. Nunca Barcelona estará á la altura de Madrid.

Replica de un catalá:

—També ho crech aixís: com que Madrid se troba á més de 600 metros sobre 'l nivell del mar!...

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L PENÚLTIM NUMERO

1.ª XARADA.—*Sim-pá-ti-ca.*

2.ª ID.—*Mo-ll-et.*

- 3.ª ANAGRAMA.—*Nado—Dona—Dóna.*
 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*O locura ó Santidad.*
 5.ª GEROGLIFICH.—*Apuntar y repuntar la punta.*

XARADAS

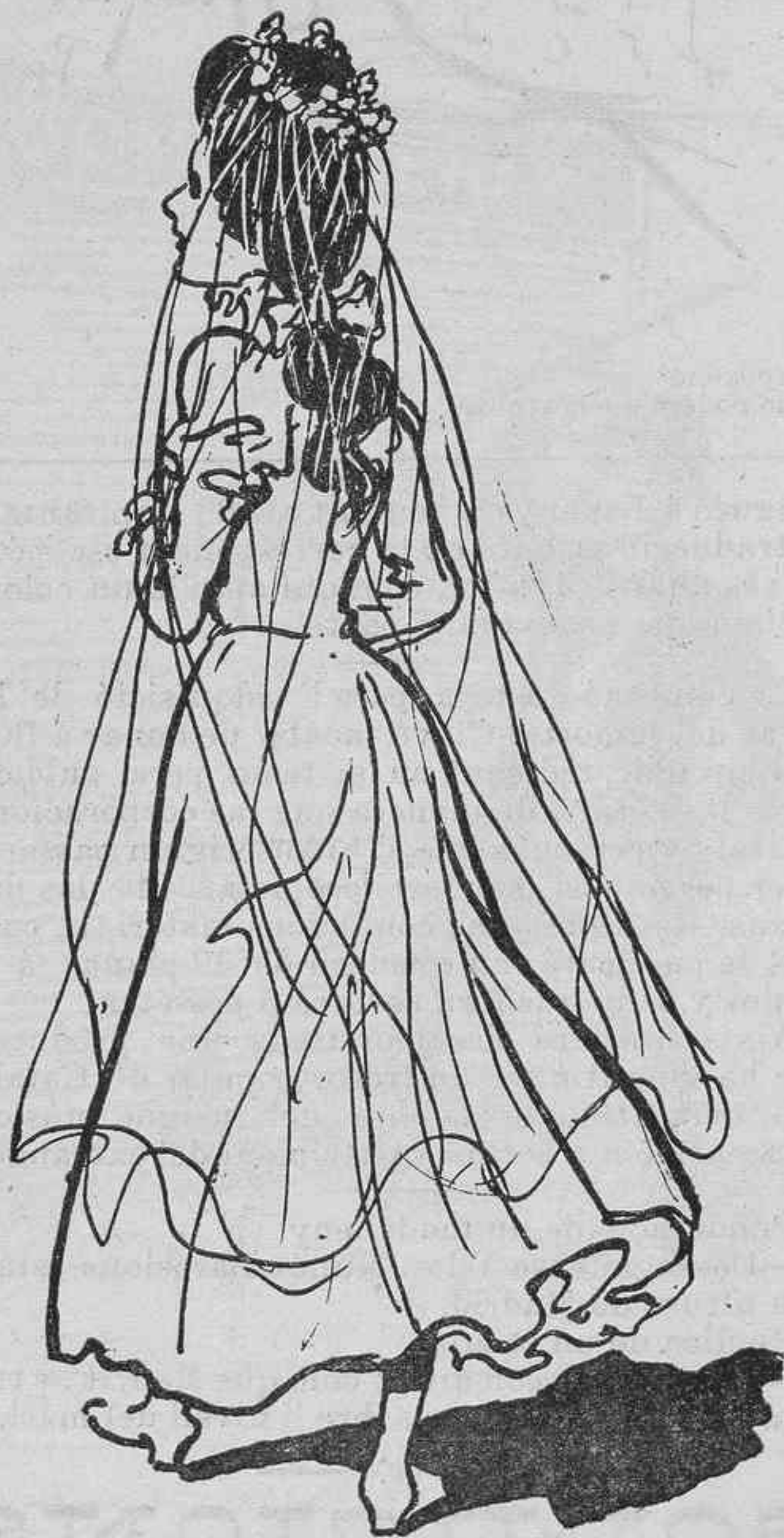
I

SONET AB ALLARGOS... Ó LO QUE SIGUI

¿Recordas aquell jorn de primavera
 que vam anar al bosch, prenda estimada,
 y allí jurarme vas, enamorada,
 ser meva ó de ningú, gran mentidera?

Causat un mal tan fondo no m' haguera
 lo rebre del *total* la cruel fiblada,
 com al faltarne tú á la fé jurada
 vas ferme. ¡Oh dona que mon *dos* venera!

CANDOR INFANTIL

—¡Qué m' agradaria que 'n Caimitu m' hi vejés ab el
 traje de primera comunió!

¡No *hu-invers* perque obrá així, hermosa perjura,
 ab qui lo *ters-invers* va ferte un dia
 tan si glassava 'l fret com si plovia!
 ¡Al menys tráume d' eix dupte que m'apura!
 ¿Perque no 'm vols? ¡contéstam!...

—Donchs no 't vull

perque tens lo nas llarch en demasia,
 y 'm sembla que molt bé succehir podria
 que un jorn, distret, 'm fessis saltá un ull.

F. CARRERAS P.

II

En *Hu-dos* per *dos* s' altera
 sota una *total* vaig dir
 que volia una *hu-tercera*
 y va fé 'l bot tot seguit.

TAP DE SURO VILAFRANQUÍ.

ANAGRAMA

Desde temps inmemorial
 diu un conegut *total*:

«Prop de *tot* y prop de riu,
 aucellet no hi fassis niu.

TAP DE SURO.

TRENCA CLOSCAS

ELENA DELVAÑO MUSDOU

Formar ab aquestas lletras degudament combina-
 das el títul de un drama castellá.

PEPET CORCHS (A) DURO.

LOGOGRIFO NUMERICH

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—	Poble catalá.
1	9	3	6	7	6	7	5	—		»
1	2	3	4	7	8	9	—			»
8	7	3	2	4	9	—				»
6	5	3	3	2	—					»
8	9	6	2	—						»
8	2	9	—							»
3	7	—								Musical.
1	—									Consonant.

MARQUÉS DE LA MINA BOJA.

COMBINACIÓ

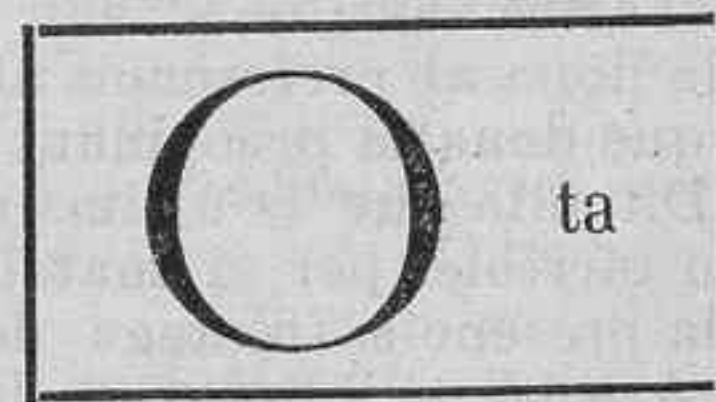
'L MODERNISTA

1 2 2 1 1 1 2 1 1 2 6

Repetir aquestas lletras tantas vegadas com indi-
 ca el seu número y formar un *ters* silábich que ho-
 rizontal y verticalment digui: primera ratlla: nom
 de dona.—Segona: idem.—Tercera: idem.

JOAQUÍM PUJOL.

GEROGLIFICH COMPRIMIT

BUFÁ NO FÁ FÍ.

Acudits

En l' escenari de un teatro de aficionats.
 S' está representant l' acte quart del *Tenorio*,
 y quan lo protagonista s' encara ab el Comenda-
 dor, dihentli:

—«Cuando Dios me llame á juicio
 tú responderás por mí.»

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

**MANUAL DEL IMPUESTO DE DERECHOS REALES
Y TRASMISIÓN DE BIENES**

Un tomo Ptas. 2'50.

Manual del impuesto sobre las Utilidades

Un tomo Ptas. 1.

**LEY DEL IMPUESTO DE TIMBRE
DEL ESTADO**

Un tomo Ptas. 0'50.

REGLAMENTO

DE LA

LEY DEL IMPUESTO DE TIMBRE DEL ESTADO

Ptas. 0'50.

LA LLUYTA PER LA VIDA

ESTUDI SOCIAL de **M. Fius Palá**
Preu: 1 pesseta

Fray Candil

(EMILIO BOBADILLA)

NOVELAS EN GERMEN

Un tomo 8.º Ptas. 2.

Emilia Pardo Bazán

(Obras Completas tomo 20)

UN DESTRIPIADOR DE ANTAÑO

Un tomo 8.º Ptas. 3'50.

CÁNDIDO GARCÍA

HISTORIA NOVELESCA DE

José Nebot y Pérez

Un tomo 8.º Ptas. 2.

EL LIBRO

DE LOS

ESPOSOS

Guía para curar la impotencia, la esterilidad y todas las enfermedades de los órganos genitales.

Con 120 fórmulas para medicarse por sí mismo con la mas absoluta reserva.

POR EL **Dr. Raulant**

Un tomo 8.º Ptas. 4.

El Consultor

MANUAL TEÓRICO PRÁCTICO DEL

FABRICANTE DE JABONES

POR

Fernando Candial Martínez

Un tomo Ptas. 10. Encuad.º Ptas. 12.

**JOAQUÍN M.ª BARRINA
VERSOS Y PROSA**

Tomo 72 de la

COLECCIÓN DIAMANTE (Edición López)

Un tomo en 16.º con elegante cubierta en color Ptas. 0'50.

AMOR LIBRE

POR **Carlos Albert**

TRADUCIDO DE CIRO BAYO

Un tomo 8.º Ptas. 2.

ALGO

POR

Joaquín M.ª Bartrina

EDICIÓN ILUSTRADA por **José Luis Pellicer**

Un tomo 8.º Ptas. 3.

POEMAS DE MAR

PER

APELES MESTRES

Preu: 2 pessetas.

EL TOCADOR MODERNO

Y LA

DROGUERÍA EN LA MANO

Ramillote de 300 recetas probadas por su autor

J. Montaner Grivé

Un tomo en 8.º Ptas. 4.

EL ALGÁRROBO

Su descripción, multiplicación, cultivo, zona, enemigos que tiene, utilidades que reporta y cuanto se relaciona con el conocimiento de tan útil árbol.

POR **Joaquín Bassa**

Un tomo 8.º Ptas. 2'50

li encara la pistola, conforme exigeix l'acció de l'obra; pero l'arma fá figa, sentint-se sols el xech del gatillo, á pesar de lo qual el Comendador se deixa caure y 's queda fent el mort.

Lo públich riu; pero *Don Juan* s'adelanta y diu ab accent dramátich:

—Señores: murió del susto!
GONNELLA POÉTICH.

S' está parlant en una taula de café de lletras y obras, quan tot d' una se sent un cop de puny sobre 'l marbre que fá trontollar las copas, donat per un home de humil aspecte mentres exclama en alta veu:

—La literatura está passant per un período molt crítich.

Un parroquiá á l' orella del mosso:

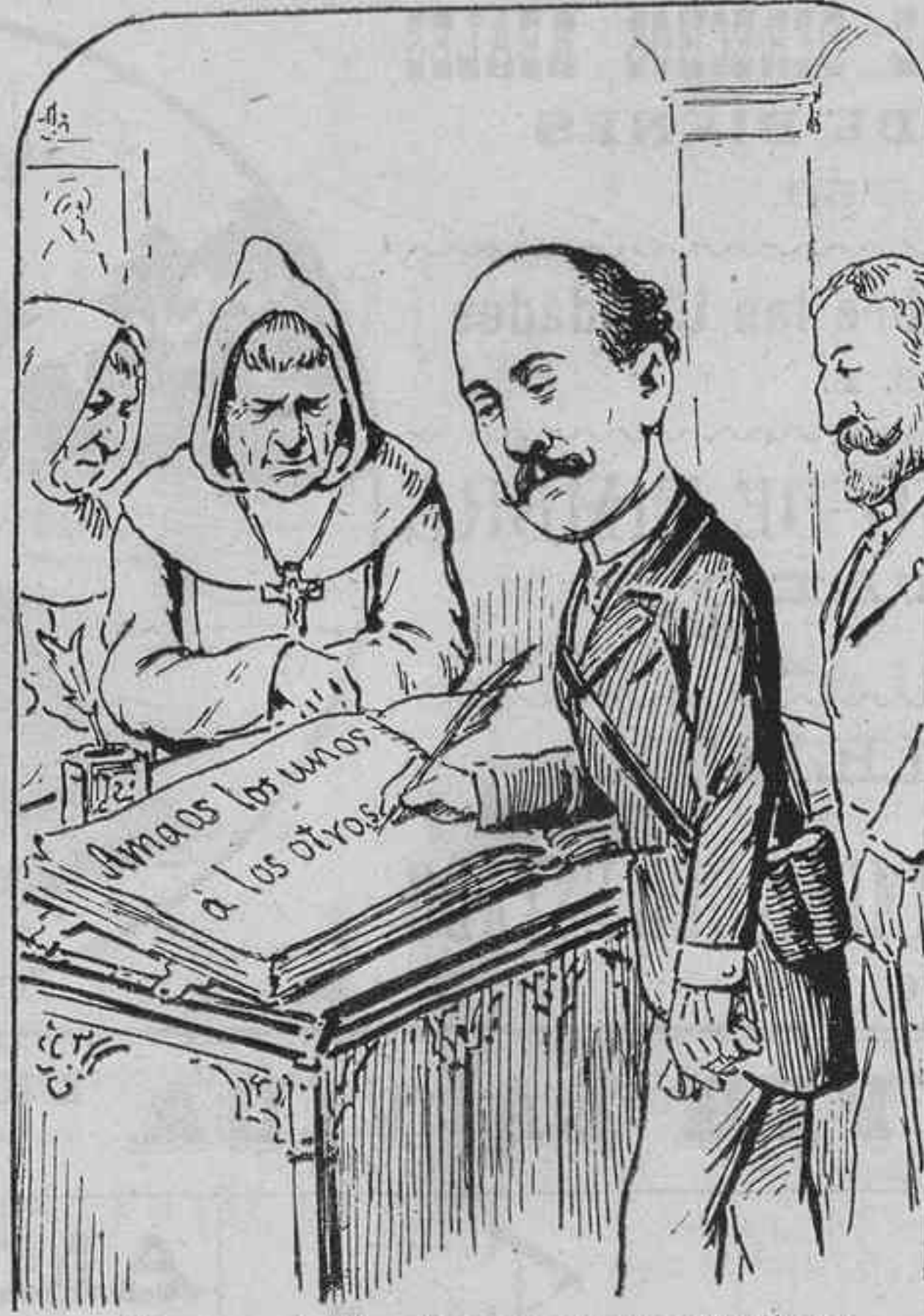
—Qu' es escriptor aquest fulano?

Resposta del mosso:

—No, senyor: es repartidor d' entregas.

P. A. MORENO.

EN DATO TEÓRICH Y EN DATO PRÁCTICH

Mentres de Montserrat en el vell album aquesta dolça frasso hi estampava,

Una viuda que acaba de perdre al marit tracta ab l' amo de una Neotafia l' adquisició de la caixa.

—Molt cara me la fá pagar—li diu la bona dona.

—No ho cregui pas senyora—respón el bagulayre.—Deu anys enrera se 'n hauria fet el doble. Cregui que 'l morir-se avuy es una ganga.

C. D' ALFONSO.

Ajuda práctica:

—Per qué toca 'l piano sempre que 'l seu marit escriu?

—Com qu' está escribint una tragedia, toco per posarlo rabiós.

J. PAGÉS CUBINYÀ.

—Escolti, doctor: la diabetes ¿es un mal molt grave?

—Segóns com y de quina manera.

—Ja pot parlar sense reparo en la seguretad de que no tinch d' afectarme gens. No's tracta de mí sino del meu marit.

F. GARCÍA A.

á la Rambla, la seva dependencia ¡miréu ab quin salero s' esplicava!